

"de negende"

Je zou zo denken dat ik onderhand wel een routinier geworden ben. Mijn negende operatie staat voor de deur. Ik weet precies wat er gaat gebeuren en toch kruipt de angst omhoog. Geen allesverterende angst. Nee, meer een unheimisch gevoel, van...het zou toch kunnen. Vrolijk word je ook niet van de vraag vlak voor zo'n ingreep: "wilt u gereanimeerd worden?" Bij Parkinsonpatiënten zijn er ook nog extra risico's aan verbonden, je mag lang niet alle soorten anaesthesie hebben.

Ik heb de anaesthesist wel informatie toegestuurd, maar het blijft afwachten. Getver, waarom is mijn chassis toch zo waardeloos? Als krakende wagens het langst lopen, moet ik minstens vierhonderd worden. Maar of dàt nou een troost is? Maar ik ga, als een lam ter slachtbank, goed geïnformeerd, dàt wel.

© februari 2014, Alida, BasicPublishing.nl